

EXPUNERE DE MOTIVE

În România ultimilor ani, urmare a unor investigații jurnalistice, a fost adus în lumina și atenția publică un fenomen care se petrece în lumea judiciară referitoare la dosarele penale având ca obiect infracțiuni sexuale comise împotriva unor victime minore, mai exact modalitatea în care acestea sunt instrumentate și soluționate, fiind relevată o categorie de judecători și procurori care consideră că minore cu vârste de 10 ani, de exemplu, pot *consimți* să întrețină relații intime cu adulți ale căror vârste pot fi de multe ori mai mari decât ale victimelor.

Astfel, fenomenul are în centru calificarea sau recalificarea faptei din infracțiunea de viol în infracțiunea de act sexual cu un minor (de regulă) ori în alte fapte mai puțin grave, argumentul principal al procurorilor de caz și judecătorilor care judecă dosarele trimise în judecată fiind acela că, fie direct, fie indirect a existat un consimțământ al minorei, vârsta acesteia și inexistența discernământului nefiind impedimente pentru reținerea existenței „consimțământului”.

Data fiind schimbarea încadrării într-o faptă mai puțin gravă, cu limite ale pedepsei mai mici, devine posibilă individualizarea pedepsei în sensul dispunerii unor alte soluții decât condamnarea la pedeapsa închisorii/amenzii ori achitarea/încetarea procesului penal, mai exact posibilitatea de a dispune *renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere*.

Așadar, printr-o aberantă calificare a unor dispoziții clare ale Codului penal, se ajunge în situația în care persoanele care au săvârșite fapte de o gravitate extremă nu suferă repercusiunile propriilor acțiuni, fiind lăsați în libertate, și lasă victimele minore ale infracțiunilor și familiile acestora într-o stare de nesiguranță, deznădejde și lipsă de încredere în justiția din România, acestea neavând sentimentul că li s-a făcut dreptate.

Toate acestea sunt cauzate de caracterul lent al desfășurării urmăririi penale în cauzele având ca obiect această categorie de infracțiuni (atât în ceea ce privește inacțiunea organelor de urmărire penală, cât și a celorlalte instituții implicate în procesul penal), modalitatea în care organele judiciare încadrează faptele, modalitatea în care pedeapsa este individualizată (existând și posibilitatea de lăsare a libertate a făptuitorului, în lipsa unor mijloace prin care acesta să poată fi efectiv urmărit de autorități atât în scopul prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni, cât și în vederea evitării contactului acestuia cu victima ori familia victimei), ceea ce justifică o abordare diferită la nivel legislativ a acestor infracțiuni.

Însă, în momentul de față, pe de o parte, unele dintre infracțiunile incriminate la art. 219-223 din Codul penal prevăd ca pedeapsă principală, alternativ cu pedeapsa închisorii, inclusiv pedeapsa cu amenda penală, iar, pe de altă parte, legislația penală prevede posibilitatea individualizării pedepsei prin utilizarea uneia dintre instituțiile juridice prevăzute la art. 80 ș.u., art. 83 ș.u., respectiv art. 91 ș.u. din Codul penal.

Această realitate juridică, din păcate, nu a reușit să descurajeze agresorii de la săvârșirea unor asemenea fapte, ci, din contră, a evidențiat indiferența Statului Român cu privire la valorile sociale apărate prin incriminarea faptelor și cu privire la victimele acestor infracțiuni.

Pasivitatea Statului Român a condus la multiple condamnări ale României de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, o condamnare recentă fiind pronunțată în cererea nr. 1455/2020 (Cauza A.Ö. și H.Ö. împotriva României - *lipsa unei proceduri penale efective — Actul sexual cu un minor — Obligația pozitivă a statului de a o proteja împotriva tratamentelor inumane și degradante*), aceasta fiind „*una dintre cele mai importante (cauze, n.n.) aflate recent pe rolul Curții cu privire la capacitatea statului român de a investiga și pedepsi cazurile de infracțiuni sexuale cu victime minore atunci când nu există urme ale constrângerii fizice*”¹, despre care s-a reafirmat că are carențe grave.

Or, o atare realitate juridică nu poate să fie acceptată, fiind necesar ca Statul Român să intervină și să asigure o legislație penală coerentă și eficientă, ale cărei scopuri de prevenire și pedepsire să fie atinse.

În acest sens, pentru a atinge această finalitate, apreciem că se impune modificarea Codului Penal în sensul eliminării pedepsei amenzii penale din textul de incriminare a unora din infracțiunile la care se face referire, respectiv al eliminării posibilității instanțelor de judecată de a dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei ori suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Din păcate pentru societatea românească, în mult prea multe spețe, persoanele vinovate și condamnate pentru agresiuni și acte sexuale, de corupere sexuală sau de racolare a minorilor în astfel de scopuri, au primit pedepse prea blânde, al căror efect concret a fost, în termeni reali, cel contrar descurajării comiterii de asemenea fapte reprobabile.

În numele inițiatorilor,

Senator: Claudiu-Richard Târziu _____

Deputat: George-Nicolae Simion _____

¹ A se vedea <https://beta.dela0.ro/reforma-stramba-romania-o-noua-condamnare-la-cedo/>.

**Tabel cu susținătorii
Propunerii legislative pentru modificarea și completarea
Legii nr. 286/2009 privind Codul Penal**

Nr. crt.	Nume, prenume	Semnătura	Grup parlamentar
13.	STOICA CĂRĂIAN-TITI		A. U. R.
14.	VOLDȘTOI BORIS		A. U. R.
15.	Gărdineanu Radu		AUR.
16.	Enachi Răzvan		AUR.
17.	MITREA DUMITRIANA		AUR
18.	SORIN MUNCACIU		AUR
19.	FOLSA Dănuț Viorel		AUR
20.	ȘCRIPIȚ LIANA		AUR
21.	AXINIA ADRIAN		AUR
22.	SERBAN GIAMINA		AUR
23.	TANASA DAN		AUR
24.	COLESA ILIE-ALIN		AUR
25.	AGATRINEI DOBOL		A. U. R.
26.	IVĂNUTA CRISTIAN		AUR
27.	ANDRUSCĂ AUTONOMO		A. U. R.
28.	Radu George		AUR.
29.	BALABĂSCIU CĂLIN		AUR
30.	NAGY VASILE		AUR
31.	Său Ștefan		AUR
32.	Lucian Florin Păscaru		AUR
33.	DĂMUREANU RĂZVAN		AUR

